

מסורת הש"ס

כל גגות פרק תשיעי עירובין

צד.

עין משפט
נר מצוה

ב א מ"ג פ"ג מהלכות
עירובין הלכה כה סמג
לאוין סה טוש"ע א"ח סי'
שעד סעיף ב:
בא ב טור ש"ע שם וסי'
שסא סעיף ב:

רבינו חננאל

[illegible]

(ח) לשון רבינו תמוה לכאורה ונ"ל דנ"ל התם צחצר לא גיפופי מ"מ דרסי לה רביס.

וואיבער אימא בצירי רה"ר פליגן. ולא מיירי נאצדה להם
דכן: **ולפליגן** בצירי רה"ר דעלמא. ואס
האלה דילמא דוקא הכא פליגי משום דמקום מחילה שלו ואור"י
דקטמס צדי רשות הרבים הם שלו שרגיל אדם להיות כונס מון
שלו וזנות: **אבל** היבא דליבא
חיפוי מודו ליה קא משמע עין.
משמע דר"א איירי גדאיכא חיפוי
והקשה ריב"א דצפרק קמא דשבת
(דף ו.) אמרין מתקיף לה רב אחא
גריה דרב חייקא אימר דשמעת ליה
לר"א היכא דליבא חיפויי היכא דליבא
חיפויי מי שמעת ליה וי"ל דקוגיא
דחבא כרז פסא דהסם:

מֵאֵי שְׁנָא מְרוּחַ אַחַת דְּאִמַר פְּתַח הוּא. ואם תאמר מרוח אחת אע"ג דפרוך מרובה אמרינן בפ"ק (דף י.) דיתרת בפס ד' או בשמי משהוין לכאן ולכאן אבל בשמי רוחות לא משמרי ביהי דג' מחילות לדאורי' (כמו סתם מבוי דהוי בלתי מקורה) וי"ל דהכא פריך לר' יהודה דלית ליה לקמן (ספ. שמי מחילוי' דאורייתא ועוד אורי"ר) דסתם חצר איין לה אלא ג' מחילות וברביעית פס ד' או ב' משהוין ואיירי (י) שנפרצו ב' רוחות מאותן ג' מחילות ואף על גב דהשתא כשנפרצה הוי מפותל ואמרינן בפ"ק (דף יא.) דבעי לכל הפחות אורת הפתח היינו דוקא כשנפרצה ליה"ר או לבקעה אבל הכא איירי כשנפרצה למבוי או לפנר אחת דהא לא חמינ שנפרצה לרה"ר:

(ע) **מאי** שנא מרוח אחת דאמרי' פי תקרה בו'. השתא לא קאמר פתחא הוא דאפילו נפרץ במילואו או ביתר מעשר רוצה להמיר בצית מטעם פי תקרה:

בשתי רוחות נמי נימא פי תקרה
 יורד וסותם. רש"י מפרש
 לרזב ושמואל דפליגי בפי תקרה היינו
 דווקא באכסדרה * צנקה שאין לה
 כלל מחילות אבל גיש לה אפי' מחילה
 אחת מודה שמואל צדשנל מחילות
 אמתנין פי תקרה יורד וסותם ואמי
 שפיר הא דנקט אכסדרה צנקה
 לפני שבצנקה דווקא פליגי שאין שם
 מחילה וגרס בחר הכי כי לית ליה
 צד' אבל בנ' אית ליה ולפי זה פירוש
 כל הסוגיא ואין נראה דאפילו לרז
 בשתי מחילות זו כנגד זו לא אמר
 דפי' מחילות יורד וסותם דהו' מפולג
 בדאמר צפרק קמא דסוכה (דף יח:)
 לכן נראה לר"י דסתם אכסדרה יש
 לה ג' מחילות דאמר בלא יחפור (ב"ב
 דף כה:) העולם לאכסדרה הוא דומה
 לירוק כפופים אינה מקובצת ולית
 ליה לשמואל פי תקרה יורד וסותם
 אלא אם כן יש שם ארבע
 מחילות ומיהו לרז אפי' פרוך משמי
 רוחות

וירין לאותו שבת: גמ' במאי פיתחא הוא משתי רוחות נמי חת נמי אמר רב לעולם בעשר ובגון
הכי מרוח אחת לא דאמרינן גד זו קאמר בגון מזרח ומערב: בגון

דרסי לה רבים הכא צנידי ר"ה אע"ג דאית

וזה מעטל עד עיקר מחי'ה. כדמעיקר דאמריק הויל והותר
הותרה. וכלי הבית קארם שמואל דלי בששצבו בחר אפילו מחכר
ולחצר נמי דהא שמואל הוא דלמר' הלכה כר"א ואפי' עירבה כל אחת
לעצמה לא"י גור משום מאני דבתים ואע"ג דהשתא הוו להו חכר
אחת כנספל לאו אסרי להו בתים
ודא שרי לנפקוי מנזבים לחכר
הואיל והותר למקצת שבת: שקולו
נגלימא נגידי. קחו טלית ופרסו אותה
שם להיות מחיה: אהרינו רב
לאפיה. דקסבר אסור לנטול הסדין
שכותה: שקולו המיינה וקטר צה.
קחו אבנתו וקשרו בו את הטלית
למחי'ה: בחוב' תצר שפרכה

לרה"ר. במלואה או יותר מעשר:
חייב דרה"ר הוא ובגמרא קא צעי
לה: פטור. אבל מותר לכתולה לא
אפי"ן מוך ארבע אמות דלאו דרה"ר
היא אלא כרמלית היא והוא הדין
נמי מתוכה לרה"ר: גמ' שצדו
דרך לעמון. צדקה אחת: מה
שצדו צדו. ואינו ראוי לגדולה
אלמא קנו לה: שאזדה לן דיד
צאוסו שד. שהיה לן דרך צו
ואינו ידוע אי צאפוטו אי צדומו
וצדו לן אחת מן הדעות: ודי
סימא הכא נמי כשאזדה לן
הדרך צאוסו אחת. שאין מקום
המחילה ניכר וצני רה"ר מרחיצין
רה"ר לטובה במקמת ואמרו שעד כאן
היה רשותו וכי אמר ר"א רה"ר רה"ר
צאוסו מקום מחילה קאמר שאלו

עוררין עליו: והאמר רבי חנינא עד מקום מחילות מחלוקת. דמשמע כל האחר כולה עד מקום המחילה היו חכמים עושין אותה כרמלית אבל במקום מחילה מודו וכלל דר"א משוי ליה לכוליה (ו) חז"ר: ואיבעיני אימא. ללבוש בשמקומות מחילות ניכרות ואפילו הכי משוי ליה ר"א למקום מחילה רה"ר דקא סבר צידי רה"ר כרה"ר דמו: הני מילי היכא דאיכא חיפופי. סתם צידי רה"ר איכא חיפופי. נועלין ימידות ואזנים גדולות סמוך לכותל שלא זיקקו קרונות וההוא חזיר שצביהם לכותל קרי צידי רשות הרצים וצבהוהו הוא ארמנה הוא דפליגי רבנן ואמרו לאו רשות הרצים הוא ואסור לטלטל מתוכו לרשות הרצים משום דאיכא הפסק ולא עיילי בהא רצים להדיא אבל הכא אימא מודו ליה: והא מסוכה. לרשות היחיד קאמר ר"א חייב אלנא כולה חצר רה"ר משוי ליה: אידי דאמרי רבנן מסוכה זו. ואנן פרכין לרבנן אמרי נקטי מסוכה הכא רבי אליעזר בתובה מודה דכרמלית היא דמקום מחילה הוא דקא משוי רה"ר: מתני' חצר שנפרסה. בשבת לרשות הרצים: מוטרין לאוסה שבת. הואיל והותר למקנתה: שניטלה קורפו או לחייו גרסינן: לעמיד בזה. לשבת הצאה: אם מוטרין זו. בגמרא [נה]. מפרש דרבי יוסי נחמדי לזה כן קאמר כסם שאקורין לעמיד בזה לא כן אסורין הוסי:

גמ' צמאי עסקינן. דאָלטריך ליה למנקט משתי רוחות פתחא הוּא: משתי רוחותיו (א) נימא נמי פתחא הוּא. דקא סלר

(א) [ברכות ט. ו"ט]
(ב) [ע"מ"ש לעיל דף עה. על
ההיילוק] (ג) [המיתנה]
(ד) גי' רש"י וסמי עמיד
שמואל הכי וזה, (ה) [חולין
נ"ג: א.] (ו) רש"י ל"ג, (ז) ב"ב
נ"א. (ח) [ש"ס:] א. שבת ו.
מבטות וזה, (י) לעיל ט.
(י"א) ירושל' ור"ף לא גרסו
ל"ג, (י"ב) לעיל נ"א.
(י"ג) ב"מ (י"ד), (י"ה) גי' ל"ח
ע"י חוס' עגיל ט. ל"ח
קורומו, (י"ז) גי' רש"י,
(י"ח) ש"ק ע"ב, (י"ט) ש"ק
לנ"ב.

הגהות הב"ח

(א) גמ' וליפלוג צידי רה"ר
דעלמא וכו' דעלמא הוא
אמינא: (ב) רש"י ד"ה
האמר וכו' לטויה חצר
רה"ר הס"ד: (ג) ד"ה
משתי רוחותי נמי נימא
פפתחא: (ד) תוס' ד"ה מאי
סנא וכו' ואיירי נמי
שנפלו:

גליון הש"ס

במ' זה ממלמל עד עיקר
מחיצה. עי' לעיל דף עט
ע"כ: תוס' ד"ה בשתי
ירוחות וכו' בבקעה שאין
לה כלל. עי' לעיל דף פו
ע"כ תוס' ד"ה גזמטרא:

מוסף רש"י

[illegible]